

Europas behov for ny åndelighed

Af: Hanne Nabintu Herland, religionshistoriker og forfatter

www.hannenabintuherland.com

Vi lever i en tid, hvor Europa er i dramatisk ændring. Kulturelt har vi været igennem en neo-marxistisk værdirevolution, som kulminerede i 1970-tallets radikale oprør mod traditionelle, nationale værdier. I dag er ytringsfriheden også blevet et slags våben for at knuse de troende, noget som i stor grad minder om undergrundskirkerne i det gamle Sovjet og Kina. Frihedsgraden er alt for lav og foragten for troen, det være sig kristne, muslimer eller jøder, er alt for høj.

Konsekvenserne af 1970-tallets værdiændring har været katastrofal. Vi har nu betydelige skilsmissetal i verdensklasse, familietragedier, narkotika- og pillemisbrug, kønskrig, etniske konflikter og indflyttere, som har været losset ned i en understøttelsesafhængig underklassekultur, ensomhedsproblematik og kulturel fragmentering i et omfang, som vi ikke tidligere har set i moderne historie. Demografisk er vi også i betydelig ændring, eftersom vi ukritisk og i stor grad har idealiseret abort og kvindens ret til ikke at føde de børn, hun bliver svanger med, noget som på sigt truer kulturens eksistensgrundlag. Vi er en kultur, som absolut ikke vil have vore børn. Jeg er ikke uenig i, at abort nogen gange er et nødvendigt onde, men vi bruger det i dag som præventionsmetode og knapt problematiserer det etiske perspektiv.

Den fransk-jødiske filosof Bernard-Henri Lévy og Michel Houellebecq tegner i *Ennemis Publics* et levende visionært billede af menneskerettighedernes vugge, ved at proklamere at han er overbevist om, at vi aldrig havde haft menneskerettighederne uden den kristne hypotese, den vanvittige, dristige tanke om en skabning formet i Guds billede og således ukrænkelig. Eutanasi og andre spørgsmål kommer i kølvandet af dette og indebærer en dybt bekymringsværdig udvikling. Hvilken fremtid har vi i Europa uden efterkommere? Muslimer og andre ikke-vestlige indflyttere kommer fra børneelskende kulturer, mange har 6-8 børn hver. Antallet af indflyttere udgør i dag omtrent det samme antal, vi har fjernet i aborter. I et sådant klima er det kun et tidsspørgsmål før andre folkeslag med andre, stærke religioner overtager i et barnløst, værdiforvirret Europa.

Min pointe er, at kirkelederes samfundsprotest må blive langt stærkere, og jeg stiller gerne op skulder ved skulder med biskopper og kirkeledere for at forsvare barnets ret til ikke at blive en ren salgsvare i et markedskapitalistisk

system, hvor alt af værdi synes at have en pris i kroner og øre. Dagens sociale accept af køb og salg af små børn er dybt problematisk, menneskeværdet forringes groft af disse processer.

En række ledende samfundsforskere er af den opfattelse, at troende mennesker med fundament i Europas traditionelle kulturelle fundament har langt mere værdifulde moralske bidrag til dagens ekstrem-sekulære samfund end mange tror. Solidariteten forvitrer i dag i et værdirelativt miljø, som ofte bidrager til at legitimere menneskets ret til egoisme på bekostning af hensyn til andre. **Europa præges i stærk grad af en eksistentiel kulde og mangel på livsmening udenfor det rent hedonistiske nydelsesprojekt, som med sådan kraft definerer dagens gudløse mål.** Troende mennesker kunne i langt større grad end i dag give vor kultur en åndelig varmebehandling i form af øget solidaritet og ansvar i fællesskabet, en bedre balance mellem ydre materielle værdier og indre, spirituelle værdier, grænsesætning, samt hjælpe os tilbage til trofasthed, sammenhold, omsorg, høflighed, respekt for andre, loyalitet, ærlighed, godhed, stabilitet og en højere grad af glæde i hverdagen.

Udfordringen ligger i at kristne er alt for stille, frygtsomme og undselige, noget som sker fordi også disse har mistet meget af sin oprindelige åndelige glød og kraft, og biskopperne er alt for politisk korrekt smilende, hvor de burde have sønderrevet sine klæder og talt Roma midt imod. Protesterne fra biskopperne burde have været så stærke, at deres rolle ændrede samfundet, krævede respekt for de troendes stemme og bidrog til en samfundsændring. Den lavmælte mumlen fra kristne er alt for svag og troende kues alt for hurtigt til tavshed i mødet med de aggressive anti-kristne politisk korrekte miljøer. Dermed bidrager mange kristne egentlig ikke med en national genforankring i de positive elementer ved vor traditionelle, kristne kultur. **Man resignerer i mødet med den stærke anti-kristne holdning i samfundet, og bliver en del af den indadvendte, selvfokuserede «kristenvariant» som er sig selv nok i missionshuset og i kirken.**

I realiteten bliver man dermed også en del af den postmoderne, selvfokuserede værdirelativisme, idet man ikke går ud i al verden som buddet var, og egentlig ikke bryder sig om afkristningen, som foregår lige udenfor kirkedøren. Jesus var intet mildt lam, som gik rundt og bare smilte til alle. Han stod for dybt radikale og samfundsædrende holdninger i et aktivt engagement og blev kaldt både fråser og dranker, idet han gik til folks fester og trak sig ikke tilbage fra samfundet. **Kristnes passivitet har givet os udviklingen af en antikristen, ekstrem-sekulær samfundsudvikling præget af materialisme og ensidig vægt på hedonistisk nydelse.** Enkelte kristne har også i alt for stor grad været præget af behovet for at snakke negativt om andre og selvhævdelse, idet man tidvis har takket Gud, fordi man ikke var som «synderen dernede», - i lignelsen med farisæeren og tolderen. Jesus siger selv, at han her har lagt større favør for den foragtede synder, som i det mindste er ærlig og ydmyg i erkendelsen af sin mangelfuldhed. Manglen på ydmyghed og genuin kærlighed til medmennesker reflekterer dermed åndsfattigdommen blandt dagens kristne, hvor det er umuligt at være fuld af Den Hellige Ånd og samtidig ikke bryde sig om menneskene, man lever sammen med.

Min kritik af de biskopper handler i hovedsagen om, at kirkens lederskab i alt for lille grad har synliggjort kristentroens radikale budskab og bidraget med en betydelig modstand ind i det, som i dag fremstår som et anti-kristent og anti-religiøst ekstremliberalt samfund, hvor kristne så vel som muslimer, jøder og andre troende erfarer det, man i andre land betegner som ren forfølgelse. Hvor er de store protester? Hvor er massemønstringerne, demonstrationerne og en bred økumenik med høj respekt for forskellighed også indenfor de forskellige kristne grupperinger, også politisk? Jesu budskab er at finde i både konservativ og liberal tænkning, både på højre og venstresiden, både hos høj og lav, rig og fattig. Dette indebærer netop det revolutionerende element ved kristendommen. Der har været alt for meget mumlen, og alt for lidt handling og alt for lidt vilje til at stå op for de kristne grundsandheder ligegyldigt hvilken gabestok man i så fald blev sat i. Hvor er viljen til at lide for Kristi navns skyld?

Hvad gælder forkyndelse om dommedag, behovet for omvendelse til et nyt liv og Kristi efterfølgelse, var Jesus selv meget tydelig på behovet for at vægtlægge behovet for omvendelse til et nyt liv. Selve dommen over vore liv, den endelige evaluering om hvem af os, som har været ægte, ærlige, redelige og gjort tingene godt igen, når vi har trådt

forkert, hvem af os, som har vært falske, fulde af dobbeltmoral og levet som løgnere, - samtidig som vi måske stod i kirkebænken og var velanset blandt de «troende», denne dom over vore liv er det kun Gud som kan foretage. Dette vil ske på dommens dag, i henhold til både den kristne tro og islam. Netop derfor opmuntres vi i både det gamle og det nye testamente til at frygte Gud, som har magten til at dømme vore liv til en evig død. Frelsen handler netop om flugten fra dommen. **Både Jesus, Paulus og så mange af de andre deltagere i det nye testaments offentlige debat vægtlægger netop af den grund det alvorlige behov for omvendelse til gode gerninger.** Havde dette været mere praktiseret, ville vi også i større grad undgå kriser i kirken på grund af utro tjenere. Opgøret med sindsgifte så som misundelse, ondskab, sladder og grådighed leder i tillæg til et liv, som kommer i en positiv balance, så at vi mestrer livet og magter at håndtere verdens mange og farefulde landskaber.

Bibelen er meget tydelig vedrørende behovet for omvendelse og «at arbejde på sin frelse», så at ens liv i størst mulig grad skal reflektere Åndens væsen. Hvilket vi selvsagt ikke magter i den grad, som er ønskelig, og derfor hele tiden trænger til Kristi nåde og tilgivelse, hvor vi kommer til kort. Nåden udelukker derimod ikke den daglige kamp mod de onde tendenser i vore hjerter og behovet for Kristi efterfølgelse og at præges af Åndens frugt så som godhed, tålmodighed, ærlighed og så videre. Enkelte kristne miljøer ser ud til at mene, at kristne kan være så slemme, dobbeltmoraliske og ondsindede de bare vil, fordi nåden skjuler dette. Dette stemmer ikke med Jesu lære. Jesus siger, at «den som elsker mig, gør det jeg siger». **Kærligheden vises i handling. Uden handling, ingen kærlighed. Og kærligheden kan være sej, hård og konfronterende, noget vi også ser i Jesu liv.** Lad os derfor rejse os op som troende i Europa og stå fast på troens grundvold i mødet med en urolig og krævende tid.